

WOJTYLA - Susret s prijateljem

Autor Administrator

Susret u Vatikanu

Dugo smo ga èekali u prepunoj velikoj vaticanskoj dvorani. Bilo nas je desetak tisuæa i više. Veliko, zavjetno hodoèašæe Hrvata, izraz zahvalnosti prijatelju. Prekrasne pjesme hrvatskog Sjevera i Juga orile su se dvoranom. Zborovi kao da su se natjecali. „Ivane Pavle....“. Bože, zašto ga nema? Da nije umro? Veæ dugo se govori o teškoj bolesti i skorom kraju.

Onda se pojavio. Dovedli su ga u invalidskim kolicima. Urnebes oduševljenja. Iskrenog, istinskog. Mnoštvo u zanosu. Sa suzama u oèima. Suzama radosnicama, i tuge. Nisam od onih koje masa ponese, ne volim masu. I nisam podložan sugestiji i iluziji. Ali, tada sam bio dio tog mnoštva. U zanosu, ushiæen, i s punim osjeæajem da vidim pravoga sveca.

A On, u kolicima, bez i najmanjeg pokreta, izgledao je kao beživotna skulptura. Kad je lagano podigao ruku na pozdrav, oduševljenju nije bilo kraja. Pjesme su se jošjaèe zaorile... „Hvala ti Sveti oèe...“ Nije mogao govoriti. Tek s velikim naporom i dosta nerazumljivo uspio je izreæi pozdrav. Ali i to je bilo dovoljno da u mnoštvu proizvede jošveæi ushit.

Drugi su èitali Njegove poruke, a On je samo na momente dizao ruku, kao znak da sudjeluje i potvrðuje.

Potrajao je taj susret s istinskim prijateljem i nego što je planirano. Jednostavno, nije se dao s pozornice. Nekoliko puta pokušali su ga odvesti, ali on bi dao znak da stane. Obostrana simpatija, duboko razumijevanje, istinsko prijateljstvo i poštovanje, bili su očiti i jasni kao dan. Bio je to susret za pamćenje. Za cijeli život.

Ante B.